

Odvjetnik
Mario Skejić
Split, Tolstojeva 37/II, mob:098/667-892
e-mail: odvjetnik.mario.skejic@gmail.com

Split, 11.11.2021.g.
Broj spisa: 423-7
P-325/2021

TRGOVAČKOM SUDU U SPLITU

Sukoišanska 6
21 000 Split

Tužitelj: **HOTEL LABINECA d.o.o.**, OIB: 82215732082, Gradac, Jadranska 2, čiji je zakonski zastupnik direktor Károly Vajda, OIB: 37091243288 iz Mađarske, Budimpešta 03, Nánasi Út 5, E Ép. Fsz. 604A, zastupan po punomoćniku Pavo Novokmet, odvjetniku u odvjetničkom društvu Lovrić Novokmet Smrček d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Heinzelova 33 A

Tuženici: **1. VLADO PEJKOVIĆ**, OIB: 14363790716, Svetog Spasa 5a, Split, zastupan po punomoćniku Damiru Grubiću, odvjetniku iz Splita, Omiška 14

2. ADRIA FEJLESZTESI sa sjedištem u Mađarskoj, Maramaros ut 56., 1035 Budimpešta,

3. LASZLO ATTILA KEREKES, OIB: 62718516583, s prebivalištem u Mađarskoj na adresi Uromi ut. 50, 3. kat, 5. vrata, 1023 Budimpešta, registriranim boravištem u Mađarskoj na adresi 8175 Balatonfűzfő, Sirály utca 2, te registriranim boravištem u Tribunju, Jurjevgradska 22, zastupan po punomoćniku Mariju Skejiću odvjetniku sa sjedištem u Splitu, Tolstojeva 37/II

PODNEŠAK TUŽENIKA POD 3.

- e-komunikacijom

1/Tuženik pod 3. ovim podneskom nadopunjuje odgovor na tužbu dan podneskom punomoćnika tuženika pod 3. dana 03. rujna 2021. godine, a koji podnesak (odgovor na tužbu) je dostavljen naslovnom Sudu putem e-komunikacije istog dana. Uvodno se naznačuje da je tuženik pod 3. još uvijek nije zaprimio predmetnu tužbu s priložima prevedenu na mađarski, no kako je njegov punomoćnik izvršio uvid u spis (uvid u spis omogućen punomoćniku tuženika putem sustava e-komunikacije dana 15.10.2021) te kako je isti potom s tuženikom pod 3. prokomentirao tužbu i predmet ovog spora na engleskom jeziku, to se, opreza radi, dostavlja predmetno očitovanje. Tuženik pod 3. pridržava pravo proširiti i nadopuniti predmetno očitovanje odnosno odgovor po primitku tužbe s priložima na mađarskom jeziku.

DOKAZ: - uvid u spis

2/ Tuženik pod 3 u cijelosti ostaje kod prigovora nenadležnosti Trgovačkog suda u Splitu istaknutog u odgovoru na tužbu od 03.09.2021. godine te dodatno pojašnjava da se protiv i odnosno da prigovara nadležnosti suda u Republici Hrvatskoj te podredno i stvarnoj i mjesnoj nadležnosti naslovnog Suda. U odnosu na prigovor nenadležnosti suda u Republici Hrvatskoj, tuženik pod 3. ističe da se tužba i tužbeni zahtjev temelje na navodno štetnom Ugovoru o suradnji i pružanju usluga od 26. lipnja 2013. god., a kojeg su sklopili Tužitelj kao naručitelj, zastupan po tuženiku pod 1. te tuženik pod 2. zastupan po direktoru Tamasu Vitezy-u kao izvršitelju. Predmetnim ugovorom, u članku 5. izričito je određeno da je za sva sporna pitanja iz ugovora nadležan Peštanski Okružni Sud, ovisno o nadležnosti Suda Glavnog Grada u Budimpešti, prema članku 41. mađarskog Građanskog Zakonika, koji je ugovoren i kao mjerodavno materijalno pravo. Sukladno navedenom te imajući u vidu da tužitelj tužbeni zahtjev prema svo troje tuženika temelji na tvrdnji da predmetni ugovor nije izvršavan od strane tuženika pod 2. (navodi tužitelja u točki 21., 22., 24., 39., 44. i dr. tužbe) te tvrdnji da su izdavani računi imali „nejasne specifikacije“ (točka 20. tužbe), to je očito da je predmetni spor obuhvaćen citiranim sporazumom o nadležnosti Peštanskog Okružnog Suda odnosno da ne postoji nadležnost suda u Republici Hrvatskoj za navedeni spor. Članak 25. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 351, 20.12.2021.; dalje: **Uredba**) koja je izravno primjenjiva i koja obvezuje, glasi: „*Ako su se stranke neovisno o njihovu domicilu, sporazumjele da sud ili sudovi države članice imaju nadležnost u rješavanju sporova koji su nastali ili mogu nastati u vezi određenog pravnog odnosa, taj sud ili sudovi je nadležan/su nadležni, osim ako je sporazum ništav u pogledu njegove materijalne valjanosti prema pravu te države članice. Ta nadležnost je isključiva osim ako su se stranke drukčije sporazumjele. Sporazum o nadležnosti se sklapa: u pisanom obliku ili se potvrđuje u pisanom obliku;..*“ Predmetni sporazum o nadležnosti (članak 5. Ugovora o suradnji i pružanju usluga) ispunjava sve potrebne uvjete za valjanost i slijedom toga propisuje isključivu nadležnost Peštanskog Okružnog Suda za predmetni spor. Prema članku 16. stavku 3. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19.; dalje: **ZPP**), kad sud u tijeku postupka, do pravomoćnosti odluke, utvrdi da za rješavanje spora nije nadležan sud u Republici Hrvatskoj, po službenoj dužnosti proglasit će se nenadležnim, ukinut će provedene radnje u postupku i odbaciti tužbu.

Nastavno na sve prednje navedeno, a za slučaj da Sud ocijeni da postoji nadležnost suda u Republici Hrvatskoj, tuženik pod 3. ističe da naslovni Sud nije stvarno ni mjesno nadležan za tuženika pod 3. i to sve s obzirom da je tuženik pod 3. fizička osoba koja nije ni sadašnji ni bivši član tužitelja, a u spornom periodu ni član uprave tužitelja. Naime, tuženik pod 3./ je bio član uprave tužitelja u 2008. i 2009. godini, a što je davno prije sklapanja navodno štetnog ugovora između tužitelja i tuženika pod 2. (Ugovor o suradnji i pružanju usluga od 26. lipnja 2013. godine), kao i izvršenih bilo kakvih plaćanja temeljem tog tobožnje štetnog ugovora. Sve navedeno jasno je vidljivo iz povijesnog izvotka iz sudskog registra za tužitelja, a koji je već dostavljen u spis kao prilog tužbi tužitelja. Slijedom navedenog, ako postoji nadležnost nekog suda u Republici Hrvatskoj za tuženika pod 3., to svakako nije naslovni sud. Za spor između tužitelja i tuženika pod 3. u Republici Hrvatskoj stvarno nadležan može biti samo općinski sud, sukladno članku 34. stavka

2. ZPP-a koji određuje da „Općinski sudovi sude u prvom stupnju i u svim drugim sporovima iz članka 1. ovoga Zakona koji nisu u prvostupanjskoj nadležnosti trgovačkih ili kojih drugih sudova.“ Na primjenu navedene odredbe ZPP-a ukazuju i pravila iz Zakona o međunarodnom privatnom pravu (NN 101/2017; dalje: **ZMPP**), kao i Uredbe na koje se poziva tužitelj. Naime, ZMPP upućuje na posebne zakone što se tiče mjesne i stvarne nadležnosti (članak 59. ZMPP-a), što uključuje i Uredbu, no kako Uredba ne sadrži pravila o stvarnoj nadležnosti, to je očito da je ZPP jedini mjerodavni propis za određivanje stvarne nadležnosti suda u RH. U odnosu na mjesnu nadležnost, ako postoji nadležnost suda u Republici Hrvatskoj, opće mjesno nadležan za tuženika pod 3. u Republici Hrvatskoj može biti, s obzirom na predmet ovog spora, sud boravišta tuženika pod 3. (članak 47. stavak. 2. ZPP-a i članak 62. stavak 1. Uredbe), a što je Općinski sud u Šibeniku. Eventualno, uz sud boravišta tuženika pod 3., za predmet ovog spora u odnosu na tuženika pod 3. može biti nadležan i sud sjedišta tužitelja (članak 52. stavak 1. ZPP-a i članak 7. točka 2. Uredbe), a što je Općinski sud u Makarskoj.

Slijedom svega navedenog te kako sudovi u Republici Hrvatskoj nisu nadležni za predmetni spor, a podredno naslovni Sud nije mjesno ni stvarno nadležan u odnosu na tuženika pod 3., to tuženik pod 3. na osnovi članka 16. stavka 3. ZPP-a, podredno na osnovi članaka 17., 20. i 21. ZPP-a naslovnom Sudu

p r e d l a ž e

- **donijeti rješenje o nenadležnosti, ukinuti sve dosad provedene radnje u postupku i odbaciti tužbu, sve uz naknadu parničnog troška tuženiku pod 3;**
- **podredno, donijeti rješenje o stvarnoj i mjesnoj nenadležnosti za tuženika pod 3. uz odluku da se po pravomoćnosti rješenja o stvarnoj i mjesnoj nenadležnosti predmetni spis uputi Općinskom sudu u Šibeniku kao stvarno i mjesno nadležnom za rješavanje predmetne pravne stvari u odnosu na tuženika pod 3.**

DOKAZ: - Ugovor o suradnji i pružanju usluga od 26.06.2013. g., dostavljen uz tužbu tužitelja
- povijesni izvadak iz sudskog registra za tužitelja, dostavljen uz tužbu tužitelja
- uvid u spis
- boravišna iskaznica za tuženika pod 3., dostavljena uz podnesak tuženika pod 3. od 03.09.2021. g.

3/ Opravdanost navoda iznesenog pod točkom 2/ ovog podneska, posebice navoda o apsolutnoj nenadležnosti suda u Republici Hrvatskoj za predmet ovog spora, potvrđuje i Rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl. br. P-326/21-13 od 18. listopada 2021. godine kojim je odbacena tužba kao nedopuštena te su ukinute sve provedene radnje. Radi se o sporu s identičnim činjeničnom i pravnom osnovanom kao i u ovom sporu, što je sve vidljivo iz priloženog Rješenja Suda.

DOKAZ: - Rješenje Trgovačkog suda u Splitu P-326/21-13 od 18.10.2021. g.

4/ Nastavno na sve izneseno pod točkom 2/ i 3/ ovog podneska, a imajući u vidu da tužitelj nadležnost naslovnog Suda, pa i nadležnost domaćeg suda u ovoj pravnoj stvari nastoji opravdati pozivom na članak 196. stavak 1. točku 1. ZPP-a odnosno iz tog pravila neosnovano izvedenog

zaključka o potpunoj atrakciji nadležnosti naslovnog suda za sve tuženike u ovom sporu, tuženik pod 3. ističe da su opisani navodi tužitelja neosnovani u cijelosti. Da se radi o neosnovanom pozivanju na navedene pravne institute odnosno propise jasno proizlazi iz članka 25. Uredbe, kojim je određeno da je ugovorena nadležnost isključiva i prema tome, da se od nje ne može odstupiti pravilima o atrakciji nadležnosti, čak ni pravilima o litispendenciji (točka 22. preambule Uredbe koja, između ostalog, navodi sljedeće: „*s ciljem poboljšanja učinkovitosti sporazuma o isključivoj nadležnosti i izbjegavanja zlorabi procesnih ovlaštenja potrebno je utvrditi odstupanje od općeg pravila litispendencije radi zadovoljavajućeg rješavanja konkretne situacije u kojoj može doći do pokretanja uspoorednih postupaka.*“) Neosnovanost pozivanja na članak 196. stavak 1. točku 1. ZPP-a proizlazi i iz odredbe članka 50. ZPP-a koji glasi: „*Ako je jednom tužbom tuženo više osoba (članak 196. stavak 1. točka 1), a za njih ne postoji mjesna nadležnost istog suda, nadležan je sud koji je mjesno nadležan za jednog od tuženika; a ako među njima ima glavnih i sporednih obveznika, sud koji je mjesno nadležan za koga od glavnih obveznika.*“ Prema tome, ne samo da se navedenim pravilima o suparničarstvu ne može odstupiti od ugovorene isključive nadležnosti stranog suda, istima se ne može odstupiti ni od pravila o stvarnoj nadležnosti pojedinog domaćeg suda.

5./ Nastavno na sve navedeno, tuženik pod 3. se u nastavku očituje na navode iz tužbe, osporavajući tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, kako u osnovi, tako i u visini. Izričito se osporava da je ispunjena bilo koja pretpostavka za odgovornost tuženika pod 3. za štetu tužitelju. Točno je da je tuženik pod 3. bio predsjednik uprave trgovačkog društva Hoteli Jadran d.d. u periodu od sredine 2005. godine do 18. rujna 2020. godine te da je društvo Hoteli Jadran d.d. za cijelo to razdoblje bilo jedinim članom tužitelja, međutim, apsolutno je netočno da je zbog toga ili bilo kojih drugih okolnosti, tuženik pod 3. davao ili mogao davati obvezne upute tuženiku pod 1. (direktoru tužitelja) ili da je na bilo koji način utjecao na tuženika pod 1. navodeći ga da isti čini štetu tužitelju. Obvezne upute upravi društva s ograničenom odgovornošću može davati, sukladno članku 422. stavku 2. Zakona o trgovačkim društvima (NN 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 152/11., 111/12., 125/11., 68/13., 110/15., 40/19.; dalje: **ZTD**) isključivo skupština društva i nadzorni odbor društva, ako ga društvo ima. Tuženik pod 3. ni u kom trenutku nije bio član tužitelja niti član nadzornog odbora tužitelja. Isto tako, tuženik pod 3. nikada nije bio ni konačni stvarni vlasnik tužitelja, niti njegova osnivača, pa niti društva Adriatic Islands Group d.d., koje, također suprotno navodima tužitelja, nije bilo niti „holding društvo“ niti „vlasnik“ tužitelja. Potonje je vidljivo iz povijesnih izvadaka iz sudskog registra za tužitelja i društvo Hoteli Jadran d.d. dostavljenih uz tužbu, te dodatno izvatka iz sudskog registra za većinskog člana osnivača tužitelja – društvo Topaz d.o.o. Prema tome, ne samo da tužitelj iznosi paušalne i krajnje tendenciozne tvrdnje o tobožnjem utjecaju tuženika pod 3. na tuženika pod 1., već tužitelj iste te tvrdnje temelji na očito neistinitim/netočnim podacima, koji su osporeni kako tvrdnjama tuženika pod 1., tako i podacima iz odgovarajućih službenih registara.

U odnosu na navodnu štetu i štetnu radnju, odnosno sklapanje i izvršavanje Ugovora o suradnji i pružanju usluga, tuženik pod 3. navodi da usluge koje su ugovorene predmetnim ugovorom predstavljaju uobičajene usluge za turistička hotelska društva te da su iste, prema svim saznanjima i tuženiku pod 3. dostupnim ispravama, uredno izvršavane, slijedom čega se osporava da je na strani tuženika počinjena štetna radnja, a na strani tužitelja da je došlo do štete na koju se tužitelj poziva. Opreza radi, osporava se da je u tužbi obuhvaćenom razdoblju plaćeno ukupno 100.000,00 EUR-a, koliko se potražuje od tuženika, kao i da cjelokupno navedeni iznos proizlazi upravo iz

spornog Ugovora o suradnji i pružanju usluga. Kao dokaz navedenog iznosa tužitelj dostavlja tek svoju karticu konta, dakle, svoju jednostranu knjigovodstvenu ispravu, iz koje nije vidljivo čak ni s kojeg osnova su vršena određena plaćanja tuženiku pod 2. Osporava se i primjena prodajnog tečaja HNB-a kao tečaja po kojem se traži odgovarajuća kunska protuvrijednost od tuženika. Primjenu navedenog tečaja opovrgava kartica konta dostavljena uz tužbu tužitelja odnosno jedina dosad dostavljena dokumentacija kojom tužitelj dokazuje izvršena plaćanja 2. tuženiku. Prema navedenoj kartici, tužitelj je iznose EUR-a preračunavao u kune prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, a što se potvrđuje dostavom tečajne liste HNB-a za sve navedene dane plaćanja. Sukladno navedenom, ako je točno da su sva navedena plaćanja izvršena prema Ugovoru o suradnji i pružanju usluga, kako tužitelj to tvrdi, tada su tužitelj i tuženik pod 2. evidentno kao mjerodavan ugovorili srednji tečaj HNB-a kao primjenjivi tečaj za konverziju, sukladno svom pravu iz članka 22. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18).

Zaključno, ističe se i prigovor zastare na sve iznose koji su plaćeni prije 12. svibnja 2016. godine, sukladno članku 273. stavku 5. ZTD-a.

DOKAZ: - povijesni izvadak iz sudskog registra za tužitelja, dostavljen uz tužbu
- povijesni izvadak iz sudskog registra za Hoteli Jadran d.d., dostavljen uz tužbu
- povijesni izvadak iz sudskog registra za Topaz d.o.o.
- podaci o brisanju društva DALMACIA HOLIDAY Kft. u likvidaciji
- tečajna lista HNB-a za 22.01.2016., 24.06.2016., 17.01.2017., 16.04.2018., 11.01.2019., 31.07.2019. i 06.11.2019. god.
- po potrebi dodatni dokazi

6./ Slijedom svega navedenog, a obzirom da je tužbeni zahtjev tužitelja evidentno neosnovan, to tuženik pod 3., za slučaj da se Sud ne oglasi nenadležnim za ovaj spor sukladno prijedlogu istaknutom ad 2./ ovog odgovora, naslovnom Sudu

p r e d l a ž e

da u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, te naloži tužitelju da tuženiku pod 3./ naknadi prouzročeni parnični trošak ovog postupka.

Tuženik pod 3. traži naknadu sljedećih troškova:

I Sastav odgovora na tužbu po Tbr. 8.1. Tarife o nagradama	
i naknadi troškova za rad odvjetnika u iznosu od.....	7.540,00 kn
2. PDV 25%.....	1.885,00 kn
UKUPNO:.....	9.425,00 kn

LASZLO ATILLA KEREKES

